

קָא מְדֻעָא לִיהּ וְלֹא תַּפְרַע לֵילְחָן אֶתְתָּא שֶׁבּוֹהֵק, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי אוֹרִיִּיתָא קָא מְדֻעָא לִיהּ, וּמְפַרְשָׁם בּוֹהּ, שְׁכָאשֶׁר הָא נִיגְשׁ לְלִימֹוד תּוֹרָה וְזַעֲן לוּ אֶת אָור הַתּוֹרָה וְכֵן אַין לוּ אֶת אָור הַתּוֹפְלָה וְאֶת הַבְּכוֹרָה, מְהֻנָּךְ נְדֹעַ אַלְיָן חַטָּאתָנוּ, נְדֹעַ לוּ שְׁחַטָּא וְאַינָנוּ מְוַתְּגָה כְּרָאוֹי. וְהִזְדָּא לִיחָר אָפָךְ בְּעֵבֶד, שִׁיחָדִי מְבַקֵּשׁ מְהַשִּׁיתָא, אֲכַלְתָּא וְלֹא חָטָא עַל חַטָּא עַיִן חָרְן אַפְּךָ, אֲלֹא מְתַקֵּן אָורִיִּיתָא

ומרנן אדמור"ר רב"א ז"ע חור המאמר הנ"ז מהמגניד הק', שכאשור יהודי בעת צורה ומתקפל ואינו גענה יש עצה עבورو, והוסיף שהוא עצה מארך קשה, ובאו מרו ذات נאות ודרוד ב' ב' שהיה מבהיל לרואו, העצה היא שינית את כל העניינים שלו ויבקש רך עברו הש"ת, החלק א' ממעל שבכל צרתם לו צר, ובזה פ' ואוני הפלתי לך ה', שכאשור תפלתו היה רק לך ה', על חלק ה' הנמצא עמו בצרותן, או הוא עת רצון, שמתתיק מעלייו כל הדינין. וכן אי' בג' במאיור עיניים בהביאו מאמר זה, שכותב "ולא יוכן להונאת עצמו כלל". הינו שלא היה נהוג אליו כלל ג' כל החלק שלו אלא יבקש רק עברו הש"ת שבכל צרתם לו גור.

והנה אמנם ה'ז מדרגות של ייחידי סגולה
שבדורו, ולא לאנשי פשוט שאריך יכול להיות להם
שייכות לתמיה כל עגיניהם בעה צורה ולבקש רק

ונכלל עוד בבקשתו ידבר נא עכדך דבר באנו
ארני, ע"פ האמור כי העזה שתחיה תפלוו מוקובלת.
шибול את כל מה שנוצע אליו ואל גופה, ויבקש
רק עברו בי אדוני, וע"ז ממשיך ואומר, ידבר נא עכדך
אנכי בצדקה, וע"ז ממשיך ואומר, ידבר נא עכדך
דבר באוני אדני. הפי', כמאה"ב (תהלים קטו) אהבתינו
כי ישמע ה' את קולי תתנוני כי הטה אנו ל', היינו
шибודיה מבקש שהשיות' בכבודו ובצעמו יקבל את
תפלתו, ולא תעבור התפלה דרך מלאכים ושרפים,
שהם אינם מבנים תעלומות לב יהוי, וע"ב לא
יביזרו לתפלתו לעבר, ויקטרנו עליו מה שיכוחה
יש לך למדרגות כה גבירות, ואך אתה מעין לבקש
ולחתפל למדרגות כאלו בשעה שהן שקווע בכל
ענני גשמיות וחומריות ויזה'ר. ולפיכך הוא מבקש
ידבר נא עכדך דבר באוני אדני, שהקב"ה יודע
תעלומות לב, שגלווי יודע לנפץ שירץ הרע מגירה
אותנו, היינו שהרע אינו בעצם אצלי רק בדרך מקרה
מחמת גורי היוצר. וזה גם פ"ז ואל יחו אף בעכדך
כי כמוך כפרעה, שאם ישאלוני הר' אתה מבקש
על החלק א' ממועל שבקרבך, וכי הנך מקים את
רצונו של האלקים גומצא לך. התשובה ע"ז, כי
כמוך כפרעה, שוה לעותם זה עשה א', דכמו שיש
bihoriot כמוך, חלק א' ממועל, כך יש בו את מה
הרע המכונה פרעה ומגירה אותו לעבר על רצונו
יה'. והשיות' לבדו הוא היודע תעלומות לב שרצונו
לעתות רצונן.

ועוד^ז מובהר גם המשך ארני שאל את עכדי לאמר שיש להם אב או אח. פ"י האם הנכם אוחזים במדרונות כאלו של אב, היינו שמתפלל רק עבר והחלק א' ממעל, או אח, שמנגניש שמתפלל על כל

דריגש אליו יהודה – הגשה לתרפלה

ובסתה"ק תולדות יעקב יוסף מבאר המשך
ידבר נא עבדך דבר באוני ארני, שמעתי בשם
הבעש"ט עה"פ תפלת לעני כי יעט ולפנוי ה' ישופך
שחו, ע"פ משל שהכרי המלך ביום שמחתו כל
מי שיבקש דבר מן המלך ימלאו מבקשו, ויש מי
שביקש שרווה וכבוד ויש שבקש עשור ונוננו לכל
א' מבקש. וזהו אחד חכם שאמר שכל שאלתו
ומבוקשו שידבר המלך בעצמו עמו ג"פ בזים, והוותב
מאד בעיני המלך שדיבורו חביב עליז מן הכל, וצוה
המלך שיתנו לו להנכן אל המלך כרצונו ולהשחית
עמו, וגם יפתחו לו את כל האווצרות של עשור וכבוד
וזוננו לו כמה שירצה. וזהו תפלת לעני כי יעט
שתפלתו היא, לפנוי ה' ישפך שיחו. וכשהטריש
אומרו ידבר נא עבדך דבר באוני ארני, שעירק
התפללה של יהודי היא ידבר נא עבדך דבר באוני
ארני, שיווכל לדבר לפנוי הש"ת, שיפתחו לו המה
והלב בתפלתו ויזוכל לשפר לבו נכח פנוי ה'. ואל
ייחר אף בעבדך, ביאורו ע"פ מד"א בואה"ק (ח"ג
כב:) עה"פ או הודיע אלו חפאותו, ומה מודע ליה
בידינהה, הינו ש"ע היסורים הבאים על האדם
מדועים לו שיש לו חטאיהם, וכמזהה"ל (ברכות ה.)
אם רואה אדם שיסודותין באין עלייו יפשש במעשים,

החולק הגליוי היה צדתו של בניימן. והחידוש בו
שגם כאשר מבקש על שמי העניים, מוקבלת כבר
התפלה, אם רק יש בתוכה תפלה על צער השכינה.
והוא ע"ד היהודי כולל בתפלתו בתוך שאור
חולין ישראל, שאם אינו כולל שאור ישראל בתפלתו
אין תפלה מקובלת, וכן מבקשים תמיד בתוך שאור
חולין ישראל, להכלל בתוך כל ישראל. שהרי בזה
י"ל, ומהנה א"י בזוזה ק' (תיקו"ז תי"ו) שכאשר יהורי
מתפלל על צרכיו הר"ז בבח"י דצוויתן ככלבין האב
הבא, הבני חמי הב מונוין, אכן כל והוא כאשר
יהודים מבקשים רך על עצמה, אך כאשר הוא כולל
בתפלתו בתוך שאור חולין ישראל שוכן אין זה צוויתן
כלבין, שהרי מבקש על כל כל ישראל. ועוד"ז
כאשר יהורי מבקש אמונם על עצמו אכן כולל בתפלתו
גם לבקש כביכול על הש"ת שבעל צדרכם לו צר,
אין זה בגדר צוויתן ככלבין.

וכameron מזרמו בפסוקים אלו סוד התפלה
שהיסודות הראשונים של תפלה הוא ואמר כי אדני,
שהיהודי ירגיש כי בי אדני ועמו אני בצרה. וכן
לדבר נא עבדך דבר באוני אדני, כאשר חכם שבקש
שאינו רוזח דבר רק להבננו ג"פ ביום אל המלך
ולהשיה לנו לפניו, שגם בזה יש מדרגות לעילא
ולעלילא מכל ודרגן, אך זה שיך גם לאדם הפשוט,
שכחשר הוא ונמצא במצב קשה בזיהור בקשתו צריכה
להיות ידבר נא עבדך דבר באוני אדני שיטול לדבר
לפני השית", שירגיש שאנו רחוק וכי יכול הווא להשתין
את המעמיק על לנו לפני השית". וככל שwon ה' כי
ידעת את מבאוינו, שבשר ודם אינו יכול לעמוד
מכאוב וולתו כי איןנו מוגשים זאת בעצמו, אך הקב"ה
אומר כי ידעתי את מכואובי כי עמו אני בצרה.

יגש אליו יהודה ויאמר כי אドני ידבר נא עבדך
דבר באזני אדוני ואל תיר אפרק בעבדך. במדרש רבכה
בענינו (פ' צג) דורש מן הפסוקים, ר' אמר הגשה
למלחמה, ר' נ אמר הגשה לפיוום, ורבנן אמרו הגשה
لتפללה. ואיתא בספק' שתהורת באה לגנות כאן
במאמר וקיים אליו יהודה את סוד התפללה. ועוד"י
מכאן בענינו הרה'ק והגדיד הנזול ממזריך' זי"ע
(טובא במאור עיניט פ"ר נשא), בהקדם מהוז'ל
(ברכתה ל:); אין עומדים להתפלל אלא מותך כבוד
רא' ראש, דהינו שיהודי אין יכול לעמוד להתפלל
כאשר הוא מבקש על עצמו בעת צרה, כי או' יש
עליו קרטרוגים, ורק מותך כבוד ראש, דاش מרומו
להתקב"ה, שנחית את כל עניינו ויבקש רק עבור
הש"ת, עבור החלק א' ממעל שיש בקרבו, אשר
בכל צורות לו צד ועמו אנכי בצרה. וזה אומרו
ויגש אליו יהודה, כאשר יהודי ניגש להתפלל, ויאמר
בי אדוני, כי בקרבי נמצא אדוני, החלק א' ממעל
שבכל צורות לו צד ועמו אנכי בצרה, שכל תפלותי
לא על עצמו אלא מותך כבוד ראש על אשר בכל
ן צורות לו צר.

על שככל צורות לו צר. וכברכה"ק של מրן ז"ע
שהיא עזה קשה מאד, שהיא שיכת רך לבני עליה
המוחטיט היכולים להניח צרכי עצם ולבקש רך
עבור הקב"ה ככယול, ומה יעשה מי שאינו מסוגל
להזה. אכן מדבריהם ה'ק' שהותורה מגלה כאן את סוד
התפללה הרוי משמעו שהוא שיר ליל יהוד' בכל מצבי.
ויל' בוגה ע"פ אמר מרן אדמור' ב'ב"א ז"ע ע"פ
יקראני ואעננו עמו אונכי בזירה אהלצחו ואכבדתו,
לשון קריאה היא למחרוק שקוראל לאדם והרחק ממנו,
וזהו יקראני, אם יהודי מרגnis שהשיות רחוק ממנה
והוא קורא אליו י'ת' מרוחק, או רך עננה, אך כאשר
עמו אונכי באירה, בשיהודי מרגnis שאינו רוחק
מהשיות אל' עמו אונכי בזירה, שהשיות נמצאת יחד
עם כמ"ד (שמות ג) כי ירעתי את מבאותיו, או
מתקיים בו אהלצחו ואכבדתו. ולאור זה הרי כי אונכי
זהו יסוד התפללה, שייהודי יגריש שבוי אדני ועמו
אונכי בזירה כל הצורות העוברות עליו, וכאשר יש
ליהודי תרגשה הותא כל' הווא בתפלתו לא רק
בעור עצמו, אלא גם עבורי השיות שככל צורתם
לו צר שככיבול גם לפעלה יש צער מזה. וזה כבר
ש'יך אפיקל לאנשיים כערכנו, וגם מיש לנו יכל
להגיח את כל עניינו שורי זה בזאוב לו, שלפחות
יכלול בתפלתו עבור החלק א' ממעל שמעו אונכי
בזירה. וגם זה יש למלמד מתפלתו של יהודה שבתבה
התורה כדי להוות ליהורי את דורך התפללה, שייהודה
בקש על' ב' החקיקים, מתחלה כי אדוני, היינו שביבקש
עכור השיות ככယול, שככל צורתם לו צר, וזה היה
עיקר תפולתו, וחזר עם זה ידבר נא עבדך דבר באנני
אדוני וכו' כי ממך פרעה, כיון שהוא עזה קשה
מאוד ע"כ בקש גם על חלק הצער שלהם, כי ממך
כפרעת, ממך הוא מה שביבקש על הצער שלפעלה
כביכול, ופעה הוא מלשון גileyו, (כמו כי פרעה
אחרון כדאיתא בתורת אבות), היינו שביבקש גם על

בעבדך, פ"י אף שאינו הגון ואינו כדאי, שחתא הרבה, ואיך תוכל תפלתו לעלות להגעה לזרע המשביר, עכ"ז אל יתר אפרק בעבדך, כי מכוך כפרעה, הלא הש"ת יודע את כל העובר על יהו"ה, שיש לו ומנים טובים שביהם כל מעניין ומהשבתי להתרומות ולעלות בהר ה', שאז הוא בבח' מכוך, כמו שמספר שם בנו"א רכמוך והינו בתה' צדיק שעלו נאמר צדיק גדור והקב"ה מקיים, ריש זמינים שהוא נופל מכל מדרגוותו בחו"י בפרעה, פרעה' א) אותיות הער"ף שורמו לקליפה. ועוד כי מכוך כפרעה, וכך נוגה התחלק א' ממעל הנמצא כי יש גם כה הרע המשוכני לרע, והוא הנוגה למצביו היורדים, ובבח' מד"א (תודה ר' פ"ג) שפושעי ישראל אמרים לפני הקב"ה, גלו וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך אלא שיציר הרע מגירה אוננו, וזה פ"י כי מכוך כפרעה שכמו שיש ביהודי חיל הקדומה כך יש בו חלק הטומאה המשוכנו לרע. ע"כ מבקש ידבר נא עבדך דבר באוני אוננו, שהתפללה תגיע אל הש"ת בעצם היוזע תעלומות לך, ולא יעכבה מלאיכים ושרפים, אף שמתוכונם לטובה אבל איןם יודעים ומבינים מצוקת נשוא של יהודית והתמודות העוברות עלי.

ועד"ז יש לבאר גם אמרו אוננו שאל את עבדך לאמר הייש לכם אב או אח, שענינו כאמור ע"ד מאמר הרה"ק ר' אלימלך ו"ע שיש בחינת שאל אכיך, שוגם אם אין אותוים במדרגה זו נינן לקבלתך בשך שאלתך. והינו שאפילו כאשר יהודית אינו מרגיש את הרגש של אבך, אם הוא יודע שהה' שהקב"ה הוא אבוי החרמן ושותע את תפלו נבכי' 3. ידבר נא עבדך דבר באוני אוננו, ומאמין שאם יטמול ויתגינע על בר' ישיג זאת לבסוף, הרי משאלים לו בח' זו, שכבר מזקה יesh לו את הדרכה של אביך אף שעדין איןו בוהה. וזהו פ"י אוננו שאל את עבדך לאמר הייש לפני הש"ת צרך הוא לב' יהודית געמאן להתפלל לפני הש"ת צרך והוא לב' הדברים האלו, שתיהה לו הgeshet האב, שירגיש כי הוא מדבר אל אבוי החרמן השומע אותו בכל המצבים כשיודע נgest לתפלה צרך להאמין שיש בקרבו תלך א' ממעל, כמ"ד כי חלק ה' עמו, שהוא כת עליון שיש להורי לנזוץ, שאפילו ממצבים הגורעים ביזורו 4. והוא קשור לחש"ת וחק ה' עמו, וכמ"ה' השוכן אתם בתוך טומאותם, שאפילו כאשר נדמה שהטומאה הרבה ביזורם גם או יאמין כי אוננו כמ"ד שבשפלנו זכר לנו. ומכת זה ידבר נא עבדך דבר באוני אוננו, יכול יהודית לעמוד בתפלה לפני הקב"ה בכל עת ובכל מצב, כמו שמן ה' מקוברין ז"ע אמר שיהודי אף לאחר שעבר על העברון החומרה ביחסו שבתורה, אם אה"כ אינו מטוגל לתהי'צ' בתפלה, לא דרכ' על מפטון החסידות, והוטיף עוד, על מפטון היהדות. והינו שמתפען היהדות והחסידות שיהודי ידע כי לעולם אינו מושך רח'ל, 5. ענינו ע"ד מד"א בדרכ' שמואל ובית אברהם האלו. וענינו ע"ד מד"א בדרכ' שמואל ובית אברהם עה' פ' כי מד' דבר' זו וכור אוננו נאם ה', פ"י, אם יהודית המעי לו רחם אורתנו נאם ה', פ"י, ואמר וכור את הש"ת, וכי זה נחشب לו כור את הש"ת, מכאן ואילך אוננו עוד, אשודול ואעמל לו כור תמיד את הש"ת, או' גם הש"ת' משיב לעומתו, רחם, וכי זאת נקראתرحمנות, אורתנו נאם ה', מכאן ואילך אושיפ' לרחם עליון בהנה וכחנה, על כן המומי לו כלשון חז'ל לע פסק זה (יל"ש ירמיה לא) שמעין של הקב"ה החומן ליהודי. ובבח' זו של אוננו שאל ואיך הוא תחיזוש מופלא המайд עניין של יהודית, שאפילו כאשר איןו במדרגה זו משאלים לו אותה אם הוא שואך ומשתול להשיגו, והתפלתו מקובלת על יסוד זה לפני ת'.

על יסוד האמור שענין יוגש אליו יהודיה מרומו על הגשה לתפלה, הנה בפרשה זו התה'ק מלמדת את גודל תה התפללה, שככל מצב שהוא שער תפלה לא נגעלו. וע"ד שפרש בספה'ק נעם אלימלך בפ' ויגש אליו יהודיה, ואליו הוא לשון נסתור שקי' על האיל מסתור, והינו שהתורה מורה את הדרך לתה'ה איך יתייצ' בתפלה לפני הש"ת בזיהו'ת מצב של הסתר והתגבורות הדיניות, וכדוגמת מצטב של השבטים או שהוא בעת צראה גודלה מאד, ועד 6. שהיא נראת שאין להם שם דרכ' ע"פطبع, וכמ"ד' בסוף הפרשה הקדומה ויאמר יהודיה מה נאמר לאדרני מה נזכר ומה נצתק גו' הננו עבדים לאדרני, שהם סוג דיבורים של יאוש, שהיה עלהם התגבורות הינימ, מרביה בירוח עד שנזמה היה כי אכדיים מה מועה'ז ומועה'ב. ובכמו שאמר יהודיה מה נאמר לאדרני שירב את הנעם עם אבי לא אכיאנו אליך וחמתאי לאי' כל החיים, שאין וה ר' כב' ע"ז אלא אף לעה'ב, וככל ר'ש'י ואני נתקרורי בקשר הזה להיות מונדה בב' עולמות, ולא רוא לפניה שום ז' דרכ' ומואץ איך נחלצים ממצב זה. מלמדת אוננו בתה'ק שגם כאשר דינים שוררים והבל סתום, ע"י כה התפללה יכול להמתיק הידנים, כי שער תפלה לא נגעלו, שער זה אינו ועל עולם, ובכל עת צורה ומזכזה יקח יהודיה את עצמו לתפלה וקיים שפכי כמים לך נכח פנ' ה' ומובטח לו שהקב"ה ישמע שועטו.

זה מד"ב ויגש אליו יהודיה ויאמר כי אוננו, דינהה בעת מזקה קשה מעמיד היזחה'ר את האדם במזקה נפשית נסוך על המזקה הגופנית, וכן 7. שמצינו שבכל פעם שמקשים על רפואת הגוף מוכרים גם רפואת הנפש, שכasher יהודיה ונעם בתפלה לפני הש"ת מעמיד בפניו היזחה'ר את כל מצביו הרוחניים ואיך יכול הוא להעיז פניו לבקש מהש"ת ולהתפלל אליו במצבו הנוכחי. כמו זה אומרת התורה את התשובה, ויאמר כי אוננו, הינו כשלאורה הר' זה לא תיכון ואין לה שיכיות אליו, ואיך ישא אדם עניין ועשה שקר בנפשו לומר מתי גיבוע מעשי למשיע אבותי אברהם יצחק ויעקב שחי' במאמר זה, שבפנימיות הנפש של יהודיה אין דבר גביהים יותר ממלאיכים ושרפים. אכן ח'ל' גילו ה' שאנו מסוגל להגיע אליו, כי אזרים בתוכו הכותות הגדוליט ביחסו, וע"י בחות נפשו הוא יכול להגיע למדרגות הגביהות ביחסו. וזה פ"י ונאמר אל אוננו הנפש של יהודיה נמצאים בו המדרגות הגביהות ביחסו, כמו שאחז'ל (תודה ר' כה) חייב אדם לומר מתי גיבוע מעשי למשיע אבותי אברהם יצחק ויעקב שחי' במאמר זה, שבפנימיות הנפש של יהודיה אין דבר ה' שאנו מסוגל להגיע אליו, כי אזרים בתוכו הכותות הגדוליט ביחסו, וע"י בחות נפשו הוא יכול להגיע למדרגות הגביהות ביחסו. וזה פ"י ונאמר אל אוננו יש לו אב זkan וילד זקונים קטון, הינו שבפנימיות הנפש יש לנו מדרגות אל' אב זkan וה הוא קTON קTON א' מועל הנמצא בקרבונו, וילד זקונים קTON קTON מדרגת ואהבת לדעך כמוך, לא אהוב כל אחד מישראל בגופו. וע"כ אנו מבקרים, אוננו שאל את עבדך ה' ליש לכם אב או אח, שישאל לנו הקב"ה ב' בח' אל', אפילו כאשר עידין אוננו אוטו כהם בפועל, וע"ז תהיה תפלו'ן מקובלת.

וזל פוד ענין כי אוננו, שכasher יהודיה מתפלל בעת צרכו, ומבקש מהרבש'ע שיוישעו מצרתו היהת שהדבר מפרי' לו לתרחה ולתפלה, שזה טורך לו את ישוב הדעת, ובכלל שבחותינו, ומפרי' לו כל המעכבים התפללות מלהתקבל, שהתפללות צרכיות לעבור דרך מלאיכים ושרפים סיועים רק תוקן ז' וממשפט ואינם מבנים כל תעלומות לב יהודיה. וע"ז מבקש ידך נא עבדך דבר באוני אוננו, שיגיעו התפללות אל הש"ת בעצמו שהוא י' יודע ומכיר את כל החביבין דמעיקון על יהודיה. ואל יתר אפרק

אחד מישראל בעל נפשו, והינו ע"ד דאי' מהאריז' שקדום התפללה צרך לקבל על עצמו מצות ואהבתו לדעך כמוך, לא אהוב כל אחד מישראל בכנענו, ולבקש לא רק על עצמו אלא על כל יהודיה הנמצא בכנען, ובתוך כל שאר חולי ישראל, ש"ע' שכך לאת כל הארץ בתוקן כל ישראל, איז תפלו'ן מקובלת, שאנו מבקש רק על עצמו אלא על כל הכלל. ישראל שום קשווים כי הכלל בתוכם, ואו שוב לא שיק שום קשווים כי ה' א' ישראל הוא למעלה מכל הקטרוגים. והתשובה ע"ז היא על דרך דאי' בבית אברם, שהה'ק ר' אלעוז בנו של הרה'ק ר' אלימלך מליננסק וע' ע' היה פ"א בשולחן ה' של הרה'ק ר' ב' ממ'בו', ובאמצע נאנח ואמר או' טאטע', ונענה הרה'ק ר' ב' ואמר ולמאנ לאו אבוי הוא, ונגע מאד לבנו של הרה'א של אמר לו דבר כה, וכשחזר לאבוי ומספר לו את אמר לו אבוי, היה לך להשיב לו שאל אביך, שאפשר לשאל בשאל'ה בח' אב, שאפייל אם אין אוחזים במדרגה זו ניתן לקבלה בדרך שאלתך. וזה פ' א' אוננו שאל את עבדיו לאמרjis לכם אב או און את, שאל הוא מלשון השאלת, שהה'ק מהשאל ליהודי אלה' אל מושאל על החיל' והשאלת, לב' אל עבדך יא' אלעוז שאל את עבדיו לאמרjis לכם שאל'ה אל מושאל על רפואת הגוף של היהודיה מהשנתנו.

ו' ונאמר אל אוננו יש לנו אב זkan וילד זקונים קטון. ה' פ' שבאמת יש לנו אב זkan וילד זקונים ביחסו, כמו שאחז'ל (תודה ר' כה) חייב אדם לומר מתי גיבוע מעשי למשיע אבותי אברהם יצחק ויעקב, שכלאורה הר' זה לא תיכון ואין לה שיכיות אליו, ואיך ישא אדם עניין ועשה שקר בנפשו לומר מתי גיבוע מעשי למשיע אבותי אברהם יצחק ויעקב שחי' במאמר זה, שבפנימיות הנפש של יהודיה אין דבר ה' שאנו מסוגל להגיע אליו, כי אזרים בתוכו הכותות הגדוליט ביחסו, וע"י בחות נפשו הוא יכול להגיע למדרגות הגביהות ביחסו. וזה פ"י ונאמר אל אוננו יש לו אב זkan וילד זקונים קטון, הינו שבפנימיות הנפש יש לנו מדרגות אל' אב זkan וה הוא קTON קTON א' מועל הנמצא בקרבונו, וילד זקונים קTON קTON מדרגת ואהבת לדעך כמוך, לא אהוב כל אחד מישראל בגופו. וע"כ אנו מבקרים, אוננו שאל את עבדך ה' ליש לכם אב או אח, שישאל לנו הקב"ה ב' בח' אל', אפילו כאשר עידין אוננו אוטו כהם בפועל, וע"ז תהיה תפלו'ן מקובלת.

וזל פוד ענין כי אוננו, שכasher יהודיה מתפלל בעת צרכו, ומבקש מהרבש'ע שיוישעו מצרתו היהת שהדבר מפרי' לו לתרחה ולתפלה, שזה טורך לו את ישוב הדעת, ובכלל שבחותינו, ומפרי' לו כל המעכבים התפללות מלהתקבל, שהתפללות צרכיות לעבור דרך מלאיכים ושרפים סיועים רק תוקן ז' וממשפט ואינם מבנים כל תעלומות לב יהודיה. וע"ז מבקש ידך נא עבדך דבר באוני אוננו, שיגיעו התפללות אל הש"ת בעצמו שהוא י' יודע ומכיר את כל החביבין דמעיקון על יהודיה. ואל יתר אפרק ים הש"ת פותח ליהודי שער תפלה.

העוזר אבוי חי

וזהו מה שאמר יוסף לאחיו, אני יוסף, אחות
ויהנני ממעם. כמו שהייתי מוקדם כך אני גם עתה לאחר
כל הנסונות שערתמי ולאחר שנהייתי מושל בכל
ארץ מצרים. ועי' גותף העוד אבי חי, הינו אבי
שלוי, התחששות של אבי אליו העורבה תהה, שעדיין
הקשר בינו מלא חיים. ומברא אומרו אבי בלשון
יחיד, דורי על עצם הדבר האם יעקב חי כבר שאלם
מקודם בתקילת ביתם, ועתה גותף העוד אבי חי,
העדרנו כי עמי. ויל' שלא היה זאת בתור שאלה,
וע"כ לא מצינו שענו לו האחים על כך, אלא שאמר
לهم שאני יוסף וזהו יוסף כשהייתי מכח שעדו אבי
חי, מכח ההתחששות שאבי חי בקרבי, מכח וה אני
אותו יוסף ואני מושל בכל ארץ מצרים, כי עוד
אבי חי בקרבי ואני מקשור אליו.

וזהו מ"ב להלן ויבאו אל יעקב אביהם ויגידו
לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ
מצרים ויפג לכו כי לא האמין לך ויברו אליו
אתך רברוי יוסף אשר דבר אליכם וירא את העגלות

וועפ' ז' י"ל מרד"כ לטלין ויאמר ישראל אל יוסף
אמותה הפעם אחריו ראותי את פניך כי עוזך חי
שהוא לכואורה בפה לשון, ראותי את פניך וועוד
חי. אכן הפ"ז בוה (וכען זה איתא באואה"ח ה'ק),
שאמר לו יעקב זאת ידעתני כבר מקדום שאתה חי,
אך עדין היעתי מסופק אם אתה בamat מושל על
קליפת מצרים, אכן אחריו ראותי את פניך המAIRים
כמ"כ חכמה אדם תאיד פניו, יודע אני גם כי עוזך

ובכל הפרשה והוא מלמדת אותנו מהותה ק' את
הכח להחזיק מעמד במצבי השפלים ביותר והקשיט
יכ' ביותר, שאם אדם מקשרר ואינו יתיר, מתחזק הוא
מעומד בכל העתים, שכל זמן שהחבל הזה בידך יש
לך חימם.

ובזה י"ל גם מ"ש^ג וירא את העגלות אשר שלחו יוסף, ופיריש"י שורמו לו על פרשת עגלת ערופה שהיה עוסק בה כשבירש ממו. יש לבארו ע"פ מש"כ המהר"ל (ח"א סוטה מו): על מ"ש בפ' עגלת ערופה שהזקנים אמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה, ואთול דהינו שלא פטרונו כלל ליה. וללאו קשה מדוע אם פטרונו כלל ליה הר"ז נחשב שידינו לא שפכו את הדם הזה. ומברא, דהנה היחיד אין עליון שמיירתו, ורק מי שמקשור לרבים יש עליון שמירה מכח הרבבים. וזה עניין לוייה, שהטילים אותו מגלים בזה כלפי שמי שאיננו יודע אלא הוא מקשור לעוד יהודים שכבה יש לו את כת הרבבים ומילא יש עליון את השמיירה שיש עליהם. ומשום כך אם פטרונו כלל ליה הר"ז באמת גורם שידינו שפכו את הדם.

ועל היה זה רצון ה' שיעקב לא ישלים עם העדרו של יוסף ויחשוב שהוא עדיין חי ובאריו של יעקב קיימו את רצון ה'. והוא ע"ד משל, לאדם שנפל לשאלת התהווית, שאם יש בו תכל החתום לאיזה דבר יציב אין לו מה להתיירא, שיש לו עוד דרך להחלין ממצבו. אך אם איינו קשור לשום דבר מה גורוע מצבו, שאשר נופל הריהו אבודו לגמורו.
ג' וכלהלן ואיטתה במודש (במד"ר יז, ז), משל לאחד שהיה מושך בים והושיט לו הקברנית את החבל, אמר לו תפוס חבל והשכל זמן שהחabel הוה בירך יש לך חיים אין החabel הוה בירך אין לך חיים. עצתו של הקברנית והמנגיג היא תפוס חבל זה, שאם יש לך את כת התהקרחות, הרי אפשרי אם אתה מושךabis, במצעדים וג諾ועים ביויתו, יש לך חיים כל זמן שהחabel הוה בירך. ועד"ז היה אצל יוסף שהמכתה החתקשות ליעקב והוחיק מעמד כל הזמן.